

ÎNCHEIERE

20 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Proca Alexei,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Proca Alexei împotriva Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, recunoașterea nulă a procesului-verbal, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 08 aprilie 2015 Proca Alexei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, recunoașterea nulă a procesului-verbal, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a menționat că prin ordinul nr.26 din 06 noiembrie 2002 al directorului Școlii medii nr. 76 din com. Ciorescu, mun. Chișinău a fost angajat ca profesor de limbă engleză, iar prin ordinul nr.176 din 25 septembrie 2006 al directorului Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu”, a fost confirmat în funcția de profesor de limbă engleză.

Susține că, la data de 18 noiembrie 2014, în jurul orei 10.00, în urma comportamentului amoral din partea unui elev din clasa a 7-a „A”, care ulterior s-a apropiat cu diriginta clasei unde și-a recunoscut vina, administrația școlii a depus o sesizare la sectorul de Poliție com. Ciorescu, fără să-l anunțe.

Menționează că la data de 01 decembrie 2014, s-a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție în baza art. 78 alin. (2) din Codul contravențional, care a fost contestat.

Afirmă că prin ordinul din 17 decembrie 2014 a fost eliberat din funcția de profesor de limba engleză, considerînd concedierea ca fiind ilegală.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului nr.79 „p” din 17 decembrie 2014

emis de directorul Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu” din com. Ciorescu, mun. Chișinău, Nicolae Bragari, în baza căruia a fost concediat din funcția de profesor de limbă engleză în temeiul art.86 alin.(1) lit.n), art.301 lit.b) din Codul muncii; restabilirea în funcție; recunoașterea nulă a procesului-verbal al Comisiei pentru drepturile copilului nr.10 din 18 decembrie 2014; încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, a taxei de stat și cheltuielile de judecată, precum și repararea prejudiciului moral în sumă de 100000 de lei.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 15 iunie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Proca Alexei împotriva Instituției Publice Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” cu privire la recunoașterea concedierii ca neîntemeiate și ilegale, recunoașterea nulă a procesului-verbal nr.10 din 18 decembrie 2014, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, recuperarea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată ca nefondată. S-a încasat de la Proca Alexei în beneficiul Instituției Publice Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” cheltuielile de judecată sub formă cheltuielilor pentru asistență juridică în sumă de 4000 de lei.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, Proca Alexei a aplicat față de elevul Leahu Oleg violența fizică, ceea ce constituie temei de concediere a unui cadru didactic conform art.86 alin.(1) lit. n) din Codul muncii, iar în atare situație nu este necesar acordul comitetului sindical al liceului pentru emiterea ordinului contestat.

La fel, prima instanță a stabilit că atât ordinul de concediere cât și procesul-verbal al Comisiei pentru drepturile copilului a Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu” sunt legale și întemeiate, nefiind identificate temeiuri care ar justifica anularea acestora.

Totodată, instanța a conchis că solicitările reclamantului cu privire la încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, a cheltuielilor de judecată, precum și repararea prejudiciului moral au caracter accesoriu în raport cu capătul de cerere principal privind recunoașterea concedierii ca neîntemeiată și ilegală și recunoașterea nulă a procesului-verbal nr.10 din 18 decembrie 2014.

Prima instanță a ajuns la concluzia încasării cheltuielilor de asistență juridică suportate de pîrît, deoarece au fost justificate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Proca Alexei și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 20 ianuarie 2017 Proca Alexei a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărîri.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea, neelucidând circumstanțele importante ale pricinii.

Consideră că, sancțiunea disciplinară urma a fi aplicată doar cu acordul organului sindical, ordinul de concediere nu corespunde exigențelor art.210 din Codul muncii, invocînd dispoziții ce reglementează raporturile juridice din speță

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 22 noiembrie 2016 (f.d.195-202), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 20 ianuarie 2017 (f.d.204-208), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, sancțiunea disciplinară urma a fi

aplicată doar cu acordul organului sindical, nu pot fi reținute, deoarece în temeiul căruia a fost concediat recurentul (art. 86 alin.(1) lit. n) din Codul muncii), era necesar doar consultarea prealabilă a organului sindical din unitate, or procesul-verbal al ședinței comune a administrației Liceului Teoretic „Nicolae Bălcescu” și a membrilor comitetului sindical din 18 decembrie 2014 (f.d. 49) reprezintă consultarea organului sindical din unitate, fiind respectate exigențele art. 87 alin.(1) din Codul muncii potrivit căruia, concedierea salariaților membri de sindicat în cazurile stipulate la art.86 alin.(1) lit. c), e) și g) poate avea loc doar cu acordul preliminar scris al organului (organizatorului) sindical din unitate. În celelalte cazuri, concedierea se admite cu consultarea prealabilă a organului (organizatorului) sindical din unitate.

Nu pot fi reținute și cele invocate în recurs precum că, ordinul de concediere nu corespunde exigențelor art.210 din Codul muncii, deoarece ordinul nr.79 „p” din 17 decembrie 2014 cu privire la concediere (f.d.8), conține temeiurile de fapt (aplicarea violenței fizice față de elev) și de drept (art. 86 alin. (1) lit.n) și art. 301 lit.b) din Codul muncii) ale aplicării sancțiunii, precum și faptul că acesta poate fi contestat în baza prevederilor art.355 din Codul muncii, or alin.(1) din articolul respectiv prevede că, cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată: a) în termen de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său; b) în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, în situația în care obiectul litigiului constă în plata unor drepturi salariale sau de altă natură, ce i se cuvin salariatului.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent și o apreciere a probelor efectuate de acesta care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanțele inferioare au interpretat elocvent și au aplicat corect normele de drept incident speței.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Proca Alexei, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Proca Alexei, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță